

Barikádok között

Európát nem a rasszizmus vagy a nacionalizmus feléledése fenyegeti, hanem a bolsevizmusé

Elek István már nem először lövi hátba – a médiaháború általa kitalált „nyelvpolitikai erőterének” szóhasználatával – saját harcostársait. Publicisztikai pályafutása során sokkal több személyt terített le az úgynevezett nemzeti értelmiség tagjai közül, mint a globalizmust hirdető címzetes liberálisok, az újbolsevikok seregeből. Legújabb lövése is telitalálatnak látszott, ám egy váratlan fordulattal Elek maradt a porban. Változnak az idők.

BENCSIK ANDRÁS

Elek István, miniszterelnöki főtanácsadó a közelmúltban egy cikket vitt be a Magyar Nemzet szerkesztőségébe, amelynek első részében Lovas Istvánnak, egy a rádió Vasárnapi Újság műsorában felolvasott jegyzetét bírálja meg. A cikket nem érdemes hosszán idézni, a lényege az, hogy Elek a maga szokásos, óvatos fogalmazásával lényegében véve rasszistának, antiszemitának nevezi Lovas Istvánt, illetve olyan-nak, aki az antiszemitizmussal „játszódik”.

Cikkének utolsó bekezdésében azonban túltesz a megvádolt Lovason is. Ezt azért érdemes szó szerint megismernünk.

„A kérdés változatlanul ugyanaz, mi értelme az említett látszat teremtésével játszódni? Szellemi és morális értelemben helyes-e, egyébként pedig érdemes-e, kifizetődő-e?”

Hogy kifizetődő-e zsidózni? Vajon tudta Elek István, hogy mit kérdezett?

A Magyar Nemzet nem közölte a cikket. Talán ezért, talán mert a szerkesztő úgy gondolta, Elek egyszer már beledurrantott a lap hasábjain Lovasba az említett jegyzet miatt, minek még egyszer (és még egyszer, és még egyszer) lőni. Elek István ezért fogta a kéziratot és elvitte a balliberális Magyar Hírlaphoz, mert elhitte, amit a napilap jegyzetoldalának tetején olvashat nap mint nap, hogy „a hír szent, a vélemény szabad”, amiből azt a következtetést máris levonhatjuk, hogy szegény Orbán Viktor-nak olyan főtanácsadókkal kell bíbelődnie médiaügyekben, akik a szakmát alapszinten sem ismerik, hiszen ez a jelmondat pontosan olyan jelentéstani kövület, mint elődje: „a szocializmusban minden hatalom a dolgozó népé”, és pontosan úgy is kell érteni: egy szó sem igaz belőle, mint majd alább látni fogjuk.

A Magyar Hírlap taktikusan lekötölte a cikket. A végére azonban odaillesztett egy dölt betűs szerkesztői üzenetet:

„A szerző a miniszterelnök tanácsadója

E cikket a Magyar Nemzet nem közölte, ezért a Jelentéstani töredékek című állandó so-

rozzatot ezentúl a Magyar Hírlap publikálja.”

Lám csak, gondolhatta Elek, itt mégiscsak szabad a vélemény. Másnapig gondolhatta. Másnap a lap három törzspublícistája közös cikkben rontott neki, látszólag azért, mert cikke második része egy R. Székely Julianna névre hallgató, csak liberális körökben olvasott újságírónt dorgált meg, aki szerinte tiszteltlenül írt Csoóri Sándorról. Hogy micsoda? – háborogtak a hármak, hogy meri ez az Elek R. Székely Juliannát bírálni? Botrány, botrány!

A pokol harmadnapra szabadult el. Ekkor azon az újságoldalon, ahol Elek is megjelent (tehát összegezzük: Lovast lényegileg nácinak, R. Székelyt tiszteltletlennek titulálta) ismét három szerző, de már három külön cikkben rontott Eleknek.

Eörsi István, a Cápálátogatás című felejthetetlen vers alkotója terjedelmes publicisztikában vesézi ki Eleket, s kéri rajta számon – egyébként teljes joggal –, hogy ha már lenácizta Lovast, akkor mi a fene az, hogy „Helyes-e zsidózni szellemileg és morálisan? Kifizetődő-e, érdemes-e zsidózni praktikus szempontból?”

Eörsi ugyancsak helyreutasítja Eleket, mert bírálni merészelt a lap üdvöskjét, majd szónoki kérdéssel zárja sorait:

„Kedves Magyar Hírlap, gondolom, tudod, mi a különbség egy szerkesztőség és egy kocsmá között? A kocsma-ba az megy be, akinek kedve szottyan erre (legfeljebb a cigányokat tuszkolják ki onnan manapság), a szerkesztőség pedig műhely, mely közös célokat tűz maga elé. Értelmezhetem úgy a dölt betűs közleményt Elek István írása alatt, hogy a közös célokba immár beletartoznak az ő céljai is? És ha igen, akkor ebből milyen további következtetések vonhatók le?”

A költői kérdésre a következő episztola szerzője, Nehéz-Posony István adja meg a nagyon is prózai választ. Cikkében felemlíti a század eleji antiszemitizmus rémét, majd könnyedén megemlíti, hogy „a kommunizmus éve alatt zsidózni nem volt pártszerű”, ámde az antiszemitizmus szőnyeg alá söpört para-

zsa... ezt inkább szó szerint idézném, mert ilyen épületes baromságot (elnézést a szóért az olvasótól – B. A.) nehéz emlékezetből visszaadni: „az antiszemitizmus parazsa égett a szőnyeg alatt is, amely alá seprtek”... Nehéz-Posony végül megvallja zsidó származását: apja protestáns kisnemes volt, ámde anyja „zsidó lány volt (nyugodjék békében)”, így a zsidó jog szerint én magam is zsidó volnék.” Hogy a szerző zsidósága miképpen függ össze Elek felbukkanásával a Magyar Hírlapban, az cikkéből nem derül ki, ezt tehát akár egyfajta fordított rasszizmusnak is tekinthetnénk. Ebbéli – felületes – vélekedésünket csak megerősítené a cikk befejezése:

„Úgyhogy, kedves Barátaim, ne vegyétek zokon, de ameddig Elek István »Jelentéstani töredék« című írásait közli a Magyar Hírlap, addig az én publicisztikámra ne számítsatok. Nem óhajtok behatolni a nyelvpolitikai erőter-be.”

Még Kartal Zsuzsa író üt egy lagymatagot Eleken, amiért R. Székelyt bírálni merészelt, s végül az érintett, maga R. Székely is megszólal egy rövid jegyzetben, melynek lényege így hangzik: „Elek úr, rossz hírem van. Úgy megsértődtem, hogy maradok.”

El ne felejtjük a szerkesztői bevezetést, amely egyfelől mentegétdőzés, másfelől világossá teszi, miféle csapdát készítettek a saját mániáiba szerelmes, s ezért a saját táborát elhagyó médiaharcos ellen: elfogadták írását, de csak azért, hogy tényé legyen az árulás, s hogy utána a lap háziszervezői kijelenthessék, nem kell az áruló, mert igaz ugyan, hogy lenácizta egyik harcostársát, de egyrészt nem úgy lenácizta le, ahogy nekik tetszett volna, másrészt itt, közöttük Eleknek ennek ellenére sincs helye. S ha mégis, akkor ők itt többet nem harcolnak.

És ekkor jött a kegyelemadó, a már említett szerkesztői bevezetőben, szokás szerint, annak is utolsó soraiban:

„Tudjuk, Elek István »civilben« a miniszterelnök tanácsadója. Ezért aggódhatnak sokan, hogy így személyén keresztül megvalósulhat a kormányfő korábbi, a sajtóegyensúly megteremtésére vonatkozó terve.

Ez a veszély nem fenyeget. Ám bizonyára megszívlelendő a tanács: ha Elek cikkét nem azért közöltük, mert irányvonalat váltunk, hanem a véleményszabadság jegyében, akkor azt a tipográfiában is jelezniünk kell.”

A laikus olvasó kedvéért, a „tipográfiai jel-

zés" eltérő szedést jelent. Másfajta vagy kisebb betűt, vagy más egyéb jól látható megkülönböztetést. Akár azt is mondhatnánk, Eleknek innentől fogva a Magyar Hírlapban való megjelenésekor tipográfiai sárga csillagot kell viselnie. Ennyit az állítólagos liberálisok toleranciájáról és másság iránti szeretetéről. Ők csak a saját másságukat szeretik, a mások mássága számukra elviselhetetlen.

Hogy mindebből mi a tanulság? Nagyon sok. Soha ilyen pontosan nem vált láthatóvá az, hogy a magyarországi nyilvánosság két egymással élethalálharcot vívó táborra oszlik, amelyben az egyik fél, önmaga azonosságát elfogadhatatlan módon a zsidósághoz való kötődéssel határozza meg, mint Nehéz-Posony mondja, „én magam is zsidó volnék”, s kinek ez a származás nem tudni, milyen logika szerint ad erkölcsi alapot arra, hogy egy vele lényegében véve azonosan gondolkodó ember fellépése kapcsán kijelents: „vagy ő, vagy én.”

Ha a jobboldal ilyen szervezett és ilyen összetartó lenne, már véget ért volna a médiaháború. A címzetes liberálisok vereségével. És akkor Elek István gondatlanul élhetne kedvenc szenvedélyének, hátba lövöldözni eszmei és ideológiai társait. Így azonban nehéz helyzetbe került. Vagy megalázkodik, és felvarrja mellére a fordított sárga csillagot, s lesz megvetett pária egy ellenséges táborban, vagy szomorúan bókászik a barikádok között. Vagy visszatekint az övéi közé, akik a maguk balga módján eddig is megtúrták, s ezután is túrni fogják. Hiszen majd mindegyikünk visel a hátán egy-két sebet, amit egy-egy baráti flintából kilőtt golyó ejtett rajta. S fogunk kezét derűsen a minket hátbapuffantókkal.

De ami ezeket ott a túloldalon illeti, ezt az észvesztő, ádáz gyűlöletet, ezt nem kéne szó nélkül hagyni. Talán nem ártana nekünk is némi alapkiképzés. Mert mi lesz, ha a médiaháború egyszer kitör a szavak nyelvpolitikai erőteréből a valóságba? *Mi lesz, ha ránk zúdul egy új bolsevizmus?*

Hogy ez a kérdés mennyire időszerű, arra a 168 Óra című balliberális hetilap legújabb száma ad némi támpontot. Ebben *Vásárhelyi Mária* sokadszor ront neki a Demokratának, lapunkat „szélsőjobboldalinak” nevezve, s háborog azon, amiért a kultuszminiszter ez év elején négymillió forint támogatást adott, s mert lapunk címlapján „rendszeresen miniszterek és magas beosztású köztisztviselők mosolyognak ránk – és maga a lap náci, antiszemita és más rasszista uszítók könyveit reklámozza.”

Nehéz nem észrevenni, a balliberális hisztéria félelmetesen hasonlít ahhoz a bolsevik hisztériához, amely szerint, aki nem az ő oldalukon áll, az szükségszerűen náci, antiszemita, vagyis ellenség. Ellenség, akit el kell pusztítani. 1919 és 1945 után jó okunk van kijelenteni, *ha ez a félelmetesen agresszív eszmei kör hatalmi támogatást kapna, ugyanúgy kitermelné a vele szemben állók fizikai megsemmisítésének ideológiai alapjait, ahogy elődeik ezt már két ízben megtették.*

Az a hihetetlen egyöntetűség, amellyel a pártjukra áll, s a jobboldal egyik vezéralakját egyébként méltatlanul lenácizó óvatos, „nemzeti liberális” Eleket ugyanabba a megsemmisítendő, kirekesztendő – liberális szóhasználat: antiszemita, szélsőjobboldali – kategóriába sorolják, mint a hozzá képest markánsabb Magyar Demokratát, egyértelműen mutatja, az úgynevezett balliberálisok

nem ismernek el szalonképes jobboldalt, sem konzervatív eszmekört. Mindenki, aki nem tartozik közéjük, ellenség, s az ellenségben belül már nem hajlandók különbségtételre.

Elek megalázása természetesen Orbán Viktorak is szólt. Ez nyilvánvaló provokáció volt, hiszen a miniszterelnök nem tehet úgy, mintha nem vette volna észre, hogyan csalták csapdába főtanácsadóját. De nem ez volt a fő cél. Hanem az erő megmutatása. És annak világossá tétele, hogy ebben a harcban az *újbolsevikok*, akik valami homályos eszmei-származási alapon szerveződnek – nem félve vállalni a szemitizmus–antiszemizmus ellentét párból fakadó megkülönböztetés következményeit sem –, nem ismernek könyörületet. A Demokratának juttatott négymillió fölött azért háborognak még mindig, fél év után is, mert mi, az ellenségük ezáltal egy lélegzetnyi könnyebb-séghez jutottunk. A tökéletes pénzügyi – hirdetősi – bojkott ellenére a lap egy halvány esélyt kapott. Holott pusztulnia kellene. Mert szélsőséges.

Ezt az érvrendszert a bolsevikok által hatalomba juttatott kommunisták, a világtörténelem legnagyobb gyilkosai hihetetlen tökélytel alkalmazzák mindazok ellen, akik teljhatalmuk útjában álltak. *Nem az a lényegi különbség, hogy mai követők magukat liberálisoknak nevezik, hanem az, hogy még nincs teljhatalmuk.* Pedig nagyon szeretnék. És meg is szerzik, ha rajtuk áll. Hacsak mi, a megsemmisítendő tömeg képviselői fel nem ébredünk. És fel nem fogjuk végre, hogy mi készül ismét az ezredvég Európájában. Európát nem a rasszizmus vagy a nacionalizmus feléledése fenyegeti, hanem a bolsevizmus. ■

Gurul, gurul a pénz

Hová tűnt el a zsidók kárpótlására kifizetett 90 milliárd marka?

ÁCS GÁBOR

A kárpótlásokról is állandóan felröppennek mindenféle híradások. Az egyik legújabb szerint Clinton és Schröder azért nem írták alá a legutóbbi német kárpótlási egyezséget, mert a német fél szerette volna a szerződés szövegébe belevenni, hogy ez volt az *utolsó* kárpótlási egyezség, több nem lesz.

Húha! Nahát! De hiszen ez azt jelenti, hogy... és akkor hol a kárpótlás? Végül is, *hol a pénz?*

Ha az adatokat nézzük, Németország eddig

holokausztkárpótlás címén kifizetett 90 milliárd márkát, s ezzel az utóbbi tízzel már túllépi a 100 milliárd márkát. Ezzel szemben a magyar zsidók a holokausztot követő 50 év folyamán a következő összegeket kapták.

1971–73 folyamán (egy-egy magyar családnak, ahol igénylést benyújtó zsidó előfordult, hozzávetőlegesen 30 ezer valódi és ugyanennyi áligénylést összeadva) először 13 500 forint, majd később 7000 forint (a márka értéke 8,50 forint volt abban az évben). Ezt az összeget az igénylők a haláltáborokban a gázkamrák előtt a rámpákon elkobzott útipapírral

Adva van a játék: ha a hitközség vezetői fontos döntés előtt állnak, és nem akarják, hogy a nyilvánosság és a közvélemény megtudja, beindul a gépezet. Az esemény fontosságától és nagyságától függően a helyi médiában, sőt nyomtatékos esetben külföldön is felröppen a hír, a nyilatkozatok sorozata a rasszista, antiszemita országról. Ha mindez a kormány zsarolására lett előkészítve, akkor beindul a nem is annyira illetékes, a holokauszt után keresztény hitre tért Tom Lantos és a hasonszórú amerikai képviselők nyomásgyakorló akciója is, és a NATO-tagság hűségének ürügyén megdorgálják a magyar kormányzatot.